

**OBISKALI SMO
KRAJEVNO SKUPNOST RAKITNA**

V gradnji vodovod in šola, cesta pa...?!

Rakitna je krajevna skupnost, ki bi jo lahko imenovali »krajevno skupnost možnosti«. Toliko lepih možnosti in ciljev nudi le redkokatera krajevna skupnost v naši občini.

Kljub vsem tem lepim perspektivam pa se Rakitna ubada z velikimi težavami. Katere možnosti so in kateri so problemi? Možnosti so: turizem ob lepem jezeru v neokrnjeni naravi, razvoj klimatskega zdravilišča, ki je zaradi srednjevišinskega zraka naravnost idealno, bližina Ljubljane in hkrati neokrnjenost narave itd. Problemi s katerimi se srečuje 405 prebivalcev te majhne krajevne skupnosti so: ni ljudi in zato je kadrovska problematika očitna, ni dovolj elana kot nekdanj, ni tovarne ali vsaj manjšega obrata te ali one vrste, ki bi zadržal ljudi doma, ni ustreznega vodovoda, ni šole, ni kanalizacije, jezero je umazano in potrebno čiščenja, jez se podira, cesta do Rakitne je slaba. Za vse to ni denarja in sedaj je zaprto tudi zdravilišče. Priznati je treba, da tudi domačini niso vsi istih misli in da obstaja več razvojnih konceptov in tudi več pogledov na krajevno skupnost. To je pripeljalo tudi že do določenih trenj, vendar je sedanje vodstvo očitno dovolj trdno, da bo nadaljevalo tisto pot, ki so jo začeli domačini takoj po vojni.

Ob vseh težavah, ki jih imajo na Rakitni, se posamezne zadeve že jasnijo. »Gradimo krajevni vodovod. Ta bo dajal toliko vode, da bi lahko oskrbeli z njo še enkrat in pol večje naselje kot je sedanja Rakitna z vsemi vikendi vred. Sredstva smo zagotovili delno sami, nekaj smo dobili od občine in nekaj od komunalne skupnosti. Sedaj so nastopile težave v banki zaradi novih ukrepov. Kako bomo vse speljali, še ne vemo, vendar moramo to uredi-

Jože Debevc

ti,« postavlja predsednik KS ing. MATIJA KOVAČIČ. »Sedaj smo opravili eno tretjino dela od črpališča do glavnega voda, manjka še omrežje. Do spomladi mora biti vodovod usposobljen do te mere, da bo lahko začelo obratovati naše klimatsko zdravilišče. Eden od razlogov, da je zdravilišče zaprto, je tudi ta, da ni ustreznih vode.«

»Mislim, da moramo poskrbeti, da bo voda čim hitreje na razpolago in da bo zdravilišče spet začelo delovati. Sicer pa voda sploh ni glavni problem,« meni predsednik KK SZDL MIRKO BEZEK.

Mimo vikendov pelje domačine pot v cerkniški Brest na delo

Janez Klemenc

Prešibka vez z zdraviliščem

Katere pa so dejanske in ne formalne težave?

»Domačini razmišljamo tu v dveh smereh: prešibka povezava zdraviliškega kolektiva s krajem in notranji odnosi v samem kolektivu. Njihova sindikalna organizacija se v krajevni skupnosti sploh ne povezuje. Kolektiv je premalo dihal s krajem in dokler je bilo v zdravilišču trdno vodstvo, je vse še šlo. Potem so se začele težave. Poseg občinske skupščine in organa družbenega upravljanja je bil nujen. Verjetno bi bilo najbolje kolektiv kot celoto razpustiti in potem začeti povsem znova. Zdravilišče tudi nima opore v kadrih iz kraja, saj je zaposlenih v njem le malo domačinov. To se sedaj maščuje, saj je težko dobiti kvalitetne ljudi daleč izven mesta in še stanovanj jim ne morejo ponuditi. Sedaj pol kolektiva čaka kaj bo...« ocenjuje položaj Mirko Bezek.

Kolektiv zdravilišča, ki bi bil lahko nosilec razvoja, je odpovedal. Domačini so se oprijeli spet povsem svojih moči in del rezultatov tega je viden tudi v gradnji šole. Predsednik gradbenega odbora za šolo JOŽE DEBEVC pra-

vi: »Prvega avgusta smo začeli graditi šolo. Za investitorja – izobraževalno skupnost – gradi šolo SGP Grosuplje. Cene so v času od začetka do danes poskočile s prvotnih 5,70 milijona na 10,50 milijona dinarjev. Tako nam sedaj manjkajo trije milijoni in ne vem, kje jih bomo dobili.«

Šola bo veliko pomenila

»V šoli bosta dva razreda za kombinirani pouk. Če bo zdravilišče spet odprto, smo razmišljali tudi o tem, da bi se lahko otroci, ki so na okrevanju, šolali v tej šoli. Potem bi morali

seveda dobiti še učitelja. Sedaj smo dobili dobro učiteljico, vendar ta ne bi zmogla vsega. Dobiti sem človeka je težko. Mogoče bomo uspeli le dobiti koga, saj bomo uredili v šoli stanovanje in garsonjero. Seveda bo tam tudi šolska kuhinja in kombinirani prostor za telesno vzgojo, za kulturo in za potrebe krajevne skupnosti. V novem objektu bi morala dobiti svoj prostorček tudi KS, ki sedaj gostuje v prostorih GG, ki so vse prej kot primerni.«

»Problem prostorov ne samo za krajevno skupnost, marveč vseh je na Rakitni več kot očitno. Poglejte: po vojni smo zgradili z lastnimi moči in lastnim denarjem (z biološko amortizacijo lesa) združni dom in gospodarsko poslopje. To je postalo potem združno in po raznih peripetijah je prišlo v roke Ljubljanskim mlekarjem. Te so sedaj lastnik našega dela in našega denarja. Mi jim moramo seveda za vse usluge plačevati najemnino in če hočemo karkoli popraviti, se sploh ne zmenijo. Ko je popustila streha in smo jo dali popraviti, smo se morali z mlekarjami tožiti, da so nam plačali stroške. Vse to, kar imajo v lasti in od česar pobirajo najemnino, sploh ne vzdržujejo. Objekti propadajo in so torej Ljubljanskim mlekarjem le vir dohodka. Tako ne gre več,« pribije tajnik KS JANEZ KLEMENC.

Med prebivalci je opazen določen polet. Radi se spomnijo tistih delavnih članov turističnega društva, ki so po vojni naredili veliko in uspeli celo urediti tik pred gospodarsko reformo jezero na Rakitni. Potem so prišla krizna leta in člani društva so celo odrinili od stvari. Če jih ne bi, morda na Rakitni sploh ne bi občutili krize. Pri urejanju jezera je dejstvo, da so graditelji navzlic vsej strokovnosti (Podjetje za urejanje hudournikov) storili velikansko napako. Potoka v jezero niso speljali po ovinkih, temveč naravnost. Voda je tako zlahka nanela vanj zemljo in prod. Jezero je treba zato stalno čistiti. Krajevna skupnost je to delala, dokler je imela v svoji lasti gostišče ob jezeru in zato tudi sredstva. Potem so KS prepovedali, da bi imela gostišče in vse je začelo propadati. Gostišče, ki so ga uredili domačini zelo lično, je prišlo pod okrilje zdravilišča in potem je bilo tudi tam vsega konec. Sedaj obratuje gostišče bolj kot izjema in ne kot pravilo ter mu grozi zapora vsak dan znova, če ne bo hitrih posegov. Zapornica na jezeru je povsem odslužila in domačini le čakajo, kdaj bo popustila. Ko bo popustila, bodo nekateri v nižjih krajih »plavalci« saj se bo jezero hitro izpraznilo in zlilo v dolino. Kdo bo odgovoren za to? Krajevna skupnost opozarja na to nevarnost, vendar so sedaj vsa ušesa gluha. Kaj bo, če pride do nesreče?

Domačini so zelo ponosni na svoje gasilsko društvo. Gasilci so zelo aktivni. Obnovili in opremili so svoj dom takoj po vojni; ves čas pa opremo izpopolnjujejo in dosegajo lepe uspehe. Sedaj so sredi snovanja za gradnjo novega doma.

Cestni gordijski vozeli!

Kraj bi doživel večji razmah, če bi se izboljšal položaj kmetijstva. Sedanji položaj mlade ljudi še vedno bolj odbija kljub vsem pozitivnim spremembam. Od tod tudi želja po obratu, v katerem bi se zaposlili domačini, namesto da hodijo na delo v cerkniški »Brest« ali v Ljubljano. Bolje bi tudi bilo, če ni nadomestili 8,5 kilometra makadama z asfaltom. Pa se nihče ne zveni za to, Republika je cesta preko Krime, obe glavni cesti pa sta občinski. Prekategorizacija občinskih cest v republiške je pred durmi. Občina zato ne asfaltira, ker očitno čaka, da prevali breme na republiko in republika ceste noče, dokler ne bo asfaltirana. Oboji previdno čakajo in prebivalci Rakitne morajo čakati, ker nimajo izbire. Medtem požirajo prah, kar jih precej bolj moti kot vikendaše, ki se pripeljejo sem le enkrat na teden.

MILOVAN DIMITRIČ

Matija ing. Kovačič

Mirko Bezek